



ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμὸς τεύχους 22 • Νοέμβριος 2024

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

- **Κείμενο Α':**
Δόξα τῷ Θεῷ,
ὅ,τι κι ἂν γίνεϊ!...
- **Κείμενο Β':** Ποιὸς λόγος εἶναι
ἀρκετός, γιὰ νὰ Σὲ ὑμνήσῃ;
Ἡ Μήτηρ
τῆς Εὐσπλαχνίας
- **Κείμενο Γ':** Κανεῖς δὲν θέλει
νὰ τὸν νοθετεῖ διότι «ξέρει
τὰ πάντα»!...
Ὁ ὑπερήφανος
ἄνθρωπος
- **Κείμενο Δ':** «Στὸ σπίτι μας
βασιλεύει ὁ Χριστός...»
Μιὰ «κατ' οἶκον
ἐκκλησία»
- **Κείμενο Ε':** Ἐνα σύγχρονο
χαρακτηριστικὸ θαῦμα
Ἡ φροντίδα μας
γιὰ τοὺς κεκοιμημένους
- **Κείμενο Ϛ':** Ἀπὸ τὸν βίον τοῦ
Ἁγίου Νήφωνος
Ἡ Ἀξία τῆς Μετανοίας
- **Κείμενο Ζ':** Καὶ οἱ νεκροὶ
ὠφελοῦνται
Οἱ δαίμονες φοβοῦνται
τὸ Ψαλτήρι
- **Κείμενο Η':** Ἰ. Χρυσόστομου
«Ἀγόρασε τὸν
Παράδεισον!...»

ΔΟΞΑ ΤΩ ΘΕΩ, ὅ,τι κι ἂν γίνεϊ!

«ΔΟΞΑ ΤΩ ΘΕΩ ΠΑΝΤΩΝ ΕΝΕΚΕΝ»
(Ἁγ. Ἰω. Χρυσόστομος)



Ποιός λόγος είναι αρκετός, για να Σε ύμνηση;

Ἡ Μήτηρ τῆς Εὐσπλαγχνίας* «Ἀναμφίβολον Καύχημα»

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.

Χαῖρε, τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκουσμα·

Χαῖρε, τῶν πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα».

Ἡ Παναγία μας, ἡ μεσίτρια μεταξύ οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Ὁ ἱερός Νικόλαος ὁ Καβάσιλας (γεν. 1322), ἀναφέρει γιὰ τὴν Παναγία μας (Λόγος Γ', Εἰς τὴν Κοίμησιν... § 13):

«Ποιός λόγος εἶναι ἀρκετός για να ὑμνήση, ὦ μακαρία, τὴν ἀρετὴ Σου, τὶς χάριτες ποὺ Σοῦ δώρισε ὁ Σωτήρας, αὐτὲς ποὺ Σὺ δώρισες στὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων; Κανείς, ἔστω καὶ ἂν “λαλῆ τις γλώσσες τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν Ἀγγέλων”, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Παῦλος...».

Καὶ συνεχίζει: «Τὰ δικά Σου μεγαλεῖα ἀνῆκουν μόνο στὸν χῶρο ἐκεῖνο, ὅπου ὁ οὐρανὸς εἶναι καινός καὶ ἡ γῆ καινὴ, τὸν χῶρο ποὺ φωτίζεται ἀπὸ τὸν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, ὁ ὁποῖος Ἥλιος οὔτε προηγεῖται οὔτε ἔπεται ἀπὸ τὸ σκοτάδι, ἐκεῖ ὅπου ὑμνητὴς τῶν μεγαλειῶν Σου εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρας καὶ Ἄγγελος αὐτοῖ ποὺ χειροκροτοῦν.

Σ' αὐτὸν μόνο πράγματι τὸν χῶρο μπορεῖ νὰ Σοῦ προσφερθῆ ἡ ὑμνωδία ποὺ σοῦ ἀξίζει. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὀλοκληρώσουμε τὴν ὑμνήσῃ Σου. Τόσο μόνο μπορούμε νὰ Σε ὑμνήσουμε, ὅσο χρειάζεται, για να ἀγιάσουμε τὴν γλῶσσα καὶ τὴν ψυχὴ μας. Γιατὶ καὶ μόνο ἕνας λόγος καὶ μιὰ ἀνάμνηση, ποὺ ἀναφέρεται σὲ κάποιον ἀπὸ τὰ δικά Σου μεγαλεῖα, ἀνυψώνει τὴν ψυχὴ καὶ κάνει καλύτερο τὸν νοῦ καὶ μᾶς μετατρέπει ὅλους ἀπὸ σαρκικούς σὲ πνευματικούς καὶ ἀπὸ βέβηλους σὲ ἀγίους».

* * *

Στὸ βιβλίον «Ἀμαρτωλῶν σωτηρία», ἀναφέρεται ἕνα συνταρακτικὸ γεγονός.

«Κάποια Ἰουδαία εἶχε δύσκολο τοκετό, οἱ δὲ πόνοι καὶ τὰ βάσανα τῆς κρίσιμης αὐτῆς ὥρας ἦσαν πολλὰ. Ὁ κίνδυνος για τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδί ἦταν φανερός. Μὲ τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἱατρικὰ μέσα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ποὺ χρησιμοποίησαν, τὸ παιδί δὲν μπορούσε νὰ γεννηθῆ. Ὁ θάνατος καιροφυλακτοῦσε πάνω ἀπὸ τὴν κλίνη τῆς μητέρας.

Μία Χριστιανὴ ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ τῆς εἶπε:

- Ἄν θέλῃς νὰ ἐλευθερωθῆς, ἐπικαλέσου τὴν Παναγία μας, γιατί δὲν βρῖσκεις ἄλλη βοηθό.

Ἡ ἀσθενὴς, μὲ ἀδύνατη φωνή, ἀπὸ τὴν ὀδύνη τοῦ δύσκολου τοκετοῦ, εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια μὲ δάκρυα:



- Εὐλογημένη Μαρία τῶν Χριστιανῶν, ἂν καὶ εἶμαι ἀνάξια νὰ Σε ἐπικαλεσθῶ καὶ νὰ ζητήσω τὴν βοήθειά Σου, διότι κατάγομαι ἀπὸ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο ποὺ φόνευσε τὸν Υἱόν Σου, ὅμως ἀκούω πὼς ἡ εὐσπλαγχνία Σου καὶ τὸ ἔλεός Σου δίνεται δωρεὰν στοὺς ἀμαρτωλοὺς κάθε μέρα. Σε παρακαλῶ, λύτρωσέ με ἀπὸ αὐτὸν τὸν κίνδυνο καὶ κάνω τάμα: **νὰ βαπτισθῶ ἐγὼ καὶ τὸ παιδί μου, μόλις γεννηθῶ.**

Μόλις τελείωσε τὴν προσευχὴ τῆς στὴν Παναγία, ἀμέσως γέννησε ἕνα ωραιότατο ἀγοράκι. Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες βαπτίστηκε μὲ τὸ παιδί τῆς.

Τότε ὁ ἄνδρας τῆς ἔλειπε σὲ ἕνα χωριό. Ὅταν πληροφορήθηκε τὴν βάπτισή τῆς συζύγου καὶ τοῦ παιδιοῦ του, ἔγινε ἐκμανὴς ἀπὸ ἀκυβέρνητο θυμὸ καὶ φόνευσε τὸ παιδί.

Οἱ γείτονες ἔτρεξαν νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸ δικαστήριο. Ὁ Ἑβραῖος ἔφυγε τρέχοντας καὶ πίσω του ἔτρεχαν οἱ γείτονες.

Κουρασμένος, μπῆκε σὲ μιὰ Ἐκκλησία ποὺ συνάντησε στὸν δρόμο του. Ἐντρομος βλέπει μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας στὸν Ναό. Μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ κατανύγηκε ἡ καρδιά του καὶ ἔκανε αὐτὴ τὴν προσευχή:

- ὦ, Παναγία τῶν Χριστιανῶν, πόσο μεγάλη εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία Σου καὶ προστατεύεις ἕνα βρώμικο σκυλί καὶ φονιά καὶ δὲν ἀνοίγει ἡ γῆ νὰ με καταπιῇ! Ἐπειδὴ τόσο μεγάλο εἶναι τὸ ἔλεός Σου καὶ ἡ ἀγαθότητά Σου, ἐλέησε καὶ ἐμένα καὶ μὴ με ἀποδιώξης, ὅπως ὁ Υἱός Σου δὲν ἀποδιώξε τὸν διώκτη Του Παῦλο.



■ Κανείς δεν θέλει να τον νουθετεί,...

‘Ο υπερήφανος άνθρωπος* ...διότι «ξέρει τὰ πάντα»!...

Κανείς, ούτε ο ίδιος ο Κύριος δεν απολαμβάνει να νουθετεί τον υπερήφανο άνθρωπο. Κανείς δεν θέλει να νουθετεί εκείνον, ο οποίος διατυμπανίζει καυχώμενος, ότι ξέρει τὰ πάντα! Πολλοί είναι οι υπερήφανοι, μα ο Κύριος στους ταπεινούς αποκαλύπτει τὰ μυστήριά Του (Σοφία Σειραχ γ’ 19).

Υπερήφανος άνθρωπος είναι εκείνος που θέλει να διδάσκει τους πάντες, αλλά ο ίδιος δεν θέλει να διδαχθεί από κανέναν τίποτα.

Απεναντίας, ταπεινός είναι εκείνος που κανέναν δεν θέλει να διδάξει, αλλά συνεχώς επιθυμεί να διδάσκεται από κάποιον, οποιοσδήποτε και αν είναι αυτός.

Ένα άδειο καύκαλο καλαμποκιού σηκώνει το κεφάλι του πάνω από το χωράφι, ενώ το γεμάτο σπόρους γέρνει προς τὰ κάτω, με σκυμμένο το κεφάλι!

• **Ω** άνθρωπε υπερήφανε, αν μπορούσε ο Φύλακας Άγγελός σου να αφαιρέσει με κάποιον τρόπο το πέπλο από τὰ μάτια σου και να σου δείξει την απέραντη ανοικτή θάλασσα όλων αυτών που δεν γνωρίζεις. **Θ**α γονάτιζες τότε μπροστά στον κάθε άνθρωπο στον οποίο φέρθηκαν αλαζονικά: θα γονάτιζες μπροστά στον κάθε άνθρωπο, τον οποίο έχεις προσβάλει. **Θ**α έκραζες τότε, θρηνώντας: «**Σ**υγχώρεσέ με, συγχώρεσέ με! **Δ**εν γνωρίζω τίποτα!».

➡ **Ε**νώ έλεγε αυτά με δάκρυα, έφθασαν οι Χριστιανοί και τον έδεσαν. **Ο** Έβραϊός τους είπε:

- **Σ**ας παρακαλώ, πηγαίνετε με στον Ίερέα, για να λάβω τὸ ἅγιο Βάπτισμα, και τοῦτο ὄχι ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ θανάτου, ἢ ἀπὸ δειλία.

Οταν βαπτισθῶ, θανατώσετέ με.

Οί Χριστιανοί ἀνταποκρίθηκαν στήν παράκλησή του.

Υστερα ἀπὸ τὸ Βάπτισμά του, τὸν παρέδωσαν στήν δικαιοσύνη και τὸν φυλάκισαν. **Τ**ὴν ἄλλη μέρα θὰ τὸν θανάτωναν.

Η γυναίκα του δὲν σταμάτησε οὔτε λεπτὸ νὰ θρηνῆ τὸ παιδί της ἀπαρηγόρητα. **Κ**αθὼς τὸ κρατοῦσε στὰ γόνατά της και δερνόταν, κάποια στιγμή βλέπει τὸ παιδί ζωντανὸ στὰ πόδια της.

Οταν ἄκουσε, ὅτι ὁ ἄνδρας της βαπτίστηκε και ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ τὸν θανατώσουν, ἔτρεξε στὸ δικαστήριο με τὸ ἀναστημένο βρέφος. **Τ**ὸ δικαστήριο, ὕστερα ἀπὸ αὐτό, τὸν ἐλευθέρωσε. **Ο** φονιάς με τρόπο πλησίασε τὸ βρέφος και τὸ ἐξέτασε σὸν λαϊμό, σὸν τόπο

• **Ο**ί ταπεινοί και εὐλαβεῖς συνήθως δέχονται ἀποκάλυψη μέσα τους για τὸν χρόνο τοῦ θανάτου τους, ἀλλὰ ὁ θάνατος τοῦ υπερηφάνου ἔρχεται ἀπροσδόκητα και ἀπροειδοποίητα.

Ο Ὅσιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος ἀναφερόμενος σὸν Ἐπίσκοπο Κάρπο, ὁ ὁποῖος καθημερινὰ τελοῦσε τὴν Θεία Λειτουργία, περιγράφει πὼς κάποτε τοῦ παρουσιάστηκε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος και τοῦ εἶπε: «**Ν**ὰ συνεχίσεις νὰ Μὲ υπηρετεῖς ὅπως Μὲ υπηρετεῖς και τὰ πόδια σου ποτὲ νὰ μὴν κουραστοῦν, και τὰ χέρια σου νὰ μὴν ἐξασθενήσουν. **Τ**ὴν ἡμέρα τῆς Ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου θὰ ἔλθεις σ’ Ἐμένα και Ἐγὼ θὰ σὲ ἀνταμείψω στήν Οὐράνια Βασιλεία Μου, μαζί με ὅλους ἐκείνους, για τοὺς ὁποῖους προσευχόσουν στὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες».

Πράγματι, ἕναν χρόνο ἀργότερα, στήν Ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὁ Ἐπίσκοπος Κάρπος τέλεσε τὴν Θεία Λειτουργία και ἀφοῦ ζήτησε συγγνώμη ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς του, παρέδωσε τὴν ψυχὴ του σὸν Κύριο. **Τ**ὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ὅπως ὁ ἥλιος!



(*) Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ὁ Πρόλογος τῆς Ἀχρίδας, Μάρτιος, σελ. 113-115, ἐκδόσεις «Ἄθως», ἐκδ. Α’ 2009. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

που τοῦ ἔδωσε τὴν μαχαιριά. **Μ**όνον ἕνα σημάδι ὑπῆρχε, για νὰ διακηρύττεται τὸ θαῦμα.

Τότε δόθηκε χάρη και εὐλογία ἀπὸ τὴν Παναγία στὸ βρέφος και μίλησε σὰν μέγας μεγалоφωνα, για νὰ ἀκουσθῆ ἀπὸ ὅλους, και εἶπε:

- **Η** Μητέρα τῆς Ἐλεημοσύνης και πάσης Παρακλήσεως με ἀνέστησε για τὴν πίστη τῶν γονέων μου, εἰς ἔλεγχον τῶν ἀσεβῶν Ἰουδαίων και εἰς δόξαν τῆς Παναχράντου Μητρὸς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐνανθρωπήσαντος εἰς σωτηρίαν τοῦ κόσμου.

Τόσον οἱ γονεῖς, ὅσον και τὸ παιδί τους ὑπηρετήσαν σὲ ὅλη τὴν ζωὴ τους τὴν Παναγία, ἔζησαν ἐνάρετα και τελείωσαν τὸν πρόσκαιρο βίον θεάρεστα».

• **Κ**αι ποιόν δὲν βοηθᾷ ἢ φιλεῦσπλαγχνος Παναγία μας, ὅταν Τῆς τὸ ζητήσουν;

(*) Βλ. Ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2.471/17.11.2023, σελ. 3. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

«Στὸ σπίτι μας βασιλεύει ὁ Χριστός...»

Μιὰ «κατ' οἶκον ἐκκλησία»*

«Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι προσωπολήπτης. Δίνει τὴν Χάριν Του παντοῦ»



Ὁ μακαριστὸς παπα-Χαράλαμπος, μέλος τῆς Συνοδείας τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ τοῦ Ἡσυχαστοῦ καὶ προηγούμενος τῆς Ἱεράς Μονῆς Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, διηγεῖτο ἀπὸ τὴν προσωπική του πείρα ὡς Πνευματικῶ, τὰ ἑξῆς:

«Ἐξομολογῶ κάποιον ἀνδρόγυνο ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη. Ἔχουν τέτοια ἀκρίβεια, ποὺ τοὺς ἐθαύμασα. Πρόκειται πραγματικὰ γιὰ μιὰ “κατ' οἶκον ἐκκλησία”.

Ἔχουν τρία παιδιά. Μόλις φύγουν τὰ παιδιά στὸ σχολεῖο καὶ ὁ ἀνδρας γιὰ τὴν δουλειά, ἡ γυναίκα κάθετα μιὰ-δυὸ ὥρες καὶ λέει τὴν Εὐχή. Κατόπιν σηκώνεται, ἀρχίζει τὶς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἐν τῷ μεταξῶν ἡ Εὐχή, μηχανή, δουλεύει ἀσταμάτητα, πότε μὲ τὸ στόμα καὶ πότε μὲ τὸν νοῦ. Ὁ ἀνδρας, μόλις γυρίσει ἀπὸ τὴν δουλειά, ἀμέσως θ' ἀλλάξει καὶ θὰ πάη λίγη ὥρα γιὰ προσευχή καὶ μελέτη. Αὐτὴν τὴν τάξι συνήθισαν καὶ τὰ παιδιά τους.

Μοῦ ἔγραφε τὶς προάλλες ἡ μάνα: “Τὰ παιδιά μας ἔμαθαν νὰ λένε τὴν Εὐχή καὶ στὸ σχολεῖο. Ὅταν γυρίζουν ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἔχω τελειωμένες τὶς δουλειές καὶ τὸ φαγητὸ καὶ κάθομαι ζανά στὸ προσευχητάρι. Τὰ παιδιά μὲ περιέργεια μὲ ρωτοῦν:

- Τί κάνεις ἐκεῖ, μαμά;
- Προσεύχομαι στὸν Χριστοῦλη γιὰ νὰ μᾶς φυλάη.
- Μαμά, μπορούμε κι ἐμεῖς νὰ προσευχώμαστε μαζί σου;
- Βεβαίως, παιδιά μου. Ὁ Χριστοῦλης σὰς ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ μιλάτε μαζί Του.

Ἔτσι λοιπὸν κάναμε συνήθεια καὶ τὸ μεσημέρι προσευχόμαστε ὅλοι μαζί δεκαπέντε-εἴκοσι λεπτά καὶ ὕστερα τρῶμε.

Ὅταν τὸ βράδυ γυρίσει καὶ ὁ πατέρας τους, καθόμαστε ὅλοι μαζί. Ἄλλοτε διαβάζουμε μαζί βιβλία τῆς Ἐκκλησίας, ἄλλοτε τοὺς διηγούμαι ἱστορίες.

Κάποτε μᾶς τυχαίνει κανένας ξένος καὶ μᾶς χαλᾷ λίγο τὴν σειρά. Ὡστόσο, οἱ πῖο πολλοὶ μᾶς

ἔμαθαν καὶ εἴτε ἔρχονται γιὰ ν' ἀκούσουν καμμιὰ ὠφέλιμη κουβέντα εἴτε πάνε σὲ ἄλλους φίλους τους, ποὺ ταιριάζουν στὰ φρονήματα. Κάποιες φορές κανονίζουμε καὶ μικρὲς οἰκογενειακὲς ἀγρυπνίες.

Τὴν Κυριακὴ ὅλοι οἰκογενειακῶς θὰ ἐκκλησιασθοῦμε καὶ θὰ κοινωνήσουμε. Μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ παιδιά μας προσαρμόστηκαν καὶ μᾶς ἀκολουθοῦν χωρὶς προβλήματα. Παρ' ὅλο ποὺ οἱ φίλοι τους στὸ σχολεῖο δὲν νηστεύουν, ὅμως εὐτυχῶς δὲν παρασύρονται”.

Τελειώνοντας, γράφει αὐτὴ ἡ χαριτωμένη γυναίκα: “Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο κυλᾷ ἡ ζωὴ μας. Ἄν καὶ ἔχουμε πολλοὺς πειρασμοὺς ἀπὸ τὸν φθόνον τοῦ ἐχθροῦ, ὅμως αἰσθανόμαστε ὅτι στὸ σπίτι μας βασιλεύει ὁ Χριστὸς καὶ εἴμαστε πολὺ χαρούμενοι καὶ εὐτυχισμένοι”.

Καὶ καταλήγει ὁ ἁγιασμένος Γέροντας Χαράλαμπος:

«Νά, τέκνον, ἓνα παράδειγμα ἀπὸ μέσα στὸν κόσμον, γιὰ νὰ ἐννοήσης ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι προσωπολήπτης. Δίνει τὴν Χάριν Του παντοῦ».



□

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου, Ἡ Εὐχή μέσα στὸν κόσμον, σελ. 128, Πειραιᾶς 2007. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Ένα σύγχρονο χαρακτηριστικό θαύμα

Ἡ φροντίδα μας γιὰ τοὺς κεκοιμημένους*

«Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ λουλούδια σας...»



Ένας ἰατρός ἐπρόκειτο
νὰ πάη σὲ μία κηδεῖα
ἐνὸς ἐκ τῶν ἀσθενῶν του.

Γιὰ κάποιον λόγο καθυ-
στέρησε στὸ σπίτι του, καὶ

ὅταν ἔφθασε στὸ Κοιμητήριο, ἡ κηδεῖα εἶχε τε-
λειώσει καὶ κανεὶς δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ.

Κρατώντας στὰ χέρια του μία ἀνθοδέσμη, κοί-
ταζε ὀλόγυρα νὰ εὔρη κάποιον φρεσκοσκαμμένο
τάφο, καί, ὅσο περισσότερο σκοτείνιαζε, ἀπεφά-
σισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι του. Ὅμως στὸν
δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς διὰ μέσου τῶν μακρῶν
δενδροστοιχιῶν τοῦ Κοιμητηρίου, δὲν ἤξερε τι
νὰ κάνῃ μὲ τὰ λουλούδια, κι ἔτσι τὰ ἐναπέθεσε σ’
ἕναν ἀγνωστό του παλαιὸ τάφο.

Τὴν νύκτα εἶδε ἕνα ὄνειρο: μία νεαρὴ κοπέ-
λα τοῦ ἐμφανίσθηκε, τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα καὶ τὸ
ἐπώνυμό της, καὶ τοῦ εἶπε πολὺ καθαρά:

● «Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ λουλούδια σας·
ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς κηδεῖας μου, δέκα χρόνια
πρὶν, κανεὶς ποτὲ δὲν μὲ θυμῆθηκε, καὶ ἐσεῖς
εἶσθε ὁ πρῶτος ποὺ τοποθετήσατε λουλούδια
στὸν τάφο μου».

Τὸ πρῶτ’ ὁ ἰατρός σηκώθηκε συγκλονισμένος
καὶ ἀπεφάσισε νὰ πάη στὸ γραφεῖο τοῦ Κοιμη-
τηρίου, γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ ἀρχεῖο. Πρὸς ἐξαιρετὴ κα-
τάπληξί του, εὗρηκε τὸ ὄνομα τῆς κοπέλλας καὶ
τὸν ἀριθμὸ τοῦ μνήματός της.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμή ἐγένε ἕνας ἀληθινὸς
Χριστιανός, καὶ μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του
πάντοτε θυμόταν στὶς προσευχές του ἐκείνη τὴν
κοπέλλα, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Παντοκράτωρ Κύριος
καὶ Θεός μας, κατὰ τὸ ἄπειρον ἔλεός Του, ἐπέ-
στρεψε στὴν Πίστι τὴν πτωχὴ του ψυχὴ.

Αὐτὴ εἶναι μία ἀληθινὴ ἱστορία, ἡ ὁποία συνέ-
βη στὴν Σερβία τὸ 1940-42.

□

(*) Ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Μητροπολίτου Βιταλίου (Ρ.Ο.
Ε.Δ.) πρὸς τὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου
Ἐδουάρδου Ἀγγλίας (βλ. Περιοδικὸ «The Shepherd»,
№7 / April 1991, p. 9-10). ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Από τον Βίο του Αγίου Νήφωνος Κωνσταντιανής

Ἡ Ἀξία τῆς Μετανοίας*

«Τὸ φῶς εἶχε δυὸ βραχίονες - μιὰν ἀγκαλιά, πὸν κατέβηκε ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τυλίχθηκε στὸν τράχηλο τοῦ Ὁσίου»



Κάποια μέρα πὸν πῆγα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ, διηγείται ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Νήφωνος, τὸν βρῆκα νὰ κάθεται στὸ κελλί του καὶ νὰ διαβάζει.

Μόλις μὲ εἶδε, χάρηκε πολύ. **Μ**ὲ χαιρέτησε μὲ ιδιαίτερη ἀγάπη, καὶ ἔσκυψε πάλι στὸ βιβλίο του. **Ἐ**γὼ τὸν ἐμπόδισα ἀπὸ τὸ διάβασμα καὶ ἄρχισα νὰ τὸν ρωτᾶω γιὰ τὴν μετάνοια.

Τότε μοῦ ἀποκρίθηκε:

- Πίστεφέ με, ἀδελφέ, ὅτι ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δὲν θὰ κρίνει τὸν χριστιανὸ ἐπειδὴ ἀμάρτησε...

Παραξενεύθηκα πολὺ μὲ αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὸν ρώτησα μὲ σεβασμὸ:

- **Τ**ότε λοιπὸν, καθὼς λές, οἱ ἀμαρτωλοὶ δὲν θὰ κριθοῦν; **Π**ρέπει δηλαδὴ νὰ σκεφθοῦμε ὅτι δὲν ὑπάρχει Κρίση;

- **Ἐ**πάρχει καὶ παραὑπάρχει..., μοῦ ἀπάντησε.

- **Τ**ότε ποιὸς θὰ κριθεῖ;

- **Ἄ**κου, παιδί μου, νὰ στὰ πῶ πιὸ καθαρὰ: **Ὁ** Θεὸς δὲν κρίνει τὸν χριστιανὸ, ἐπειδὴ ἀμαρτάνει, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν μετανοεῖ. **Γ**ιατὶ τὸ νὰ ἀμαρτάνει κανεὶς καὶ νὰ μετανοεῖ εἶναι ἀνθρώπινο, ἐνῶ τὸ νὰ μὴ μετανοεῖ εἶναι γνώρισμα τοῦ διαβόλου καὶ τῶν δαιμόνων του.

Ἐπειδὴ δὲν ζοῦμε συνεχῶς στὴν μετάνοια, γι' αὐτὸ θὰ κριθοῦμε.

* * *

Μοῦ διηγήθηκε τότε μὲ πολλὴ σοφία ἓνα ἀξιόθαύμαστο γεγονός, πού, ὅταν τὸ ἀκούει κανεὶς, μένει κατάπληκτος μὲ τὴν ἄφατη φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου:

Τότε πού τὸν ἐπισκέφθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ὀδήγησε στὴν μετάνοια, τοῦ συνέβη κάτι παρόμοιο μὲ αὐτὸ πού συνέβη στὸν Ἄσωτο τῆς Παραβολῆς.

Ἦταν σὲ μιὰ περιοχὴ πού λέγεται τοῦ Ἀρίσταρχου καὶ ἀναλογιζόταν τὶς ἀμαρτίες του. **Ξ**αφνικὰ τὸν κέντησε μέσα του ἡ Χάρις τοῦ Παράκλητου, καὶ εἶπε στὸν ἑαυτὸ του:

- **Ἄ**ς πᾶμε, ἀμαρτωλὲ Νήφω, στὴν ἐκκλησία νὰ ἐξομολογηθοῦμε στὸν Θεὸ τὶς ἀμαρτίες μας.

Δὲν ξέρεις, ἂν θὰ ζεῖς αὔριο. **Τ**ρέξε λοιπὸν! **Κ**άθεται ἐκεῖ καὶ μᾶς καρτερεῖ ὁ Πατέρας τῶν Οἰκτιρμῶν, ὁ πολυεὐσπλαγχνος Θεός. **Αὐ**τὸς πού προσδοκᾷ τὴν μετάνοιά μας, τῶν ἀθλίων καὶ ρυπαρῶν.

Μὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις τρέχοντας σχεδὸν ἔφτασε στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ. **Ἦ**ψωσε τὰ χέρια του πρὸς τὴν ἀνατολὴ καὶ ἄφησε ἓνα βαθὺ στεναγμὸ νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν καρδιά του:

Δέξου, Πατέρα, τὸν νεκρὸ πού ἔχασε τὴν ψυχὴ του.

Δέξου τὸ καταγῶγιο τῶν ἀμαρτιῶν, τὸν βλάσφημο, τὸν πονηρὸ, τὸν αἰσχρὸ καὶ ἀδιάντροπο, τὸν μολυσμένο στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα.

Δέξου τὸν δοῦλο τῶν πονηρῶν δαιμόνων.

Ἐλέησέ με τὸν ἀκάθαρτο, τὸν κλέφτη καὶ παραβάτη, τὸ βδέλυγμα τῆς ἀμαρτίας.

Ἐλέησέ με, ἡ πλούσια Πηγὴ τοῦ Ἐλέους καὶ μὴν ἀποστρέψεις τὸ ἀγαθὸ Σου Πρόσωπο ἀπὸ τὸν δοῦλο Σου.

Μὴν πεῖς, Κύριε: **Δ**ὲν σέ γνωρίζω!

Μὴν πεῖς: **Π**οῦ ἦσουνα ὡς τώρα;

Μὴ μὲ περιφρονῆσεις τὸ χῶμα, τὴν στάχτη, τὴν φθορὰ, τὸ ὄνειδος, τὸ βδέλυγμα, τὸ ἐρείπιο τῶν δαιμόνων, τὸ σκάνδαλο τῶν ἀνθρώπων.

Μὴ μὲ ἀποστραφεῖς, Δέσποτα, ἀλλὰ λυπήσου με καὶ σῶσέ με.

Γατὶ ξέρω, Φιλάνθρωπε, ὅτι δὲν θέλεις «τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν».

Δὲν θὰ Σὲ ἀφήσω, ἂν δὲν μὲ ἐλεήσεις...

Εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀκόμη μὲ τὴν ψυχὴ κατάπικρη...

Καὶ ξαφνικὰ, κάποιος ἤχος ἦρθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, καὶ ἓνα φοβερὸ ἀκτινωτὸ φῶς ἔλαμψε. **Τ**ὸ Φῶς αὐτὸ εἶχε δυὸ βραχίονες — μιὰν ἀγκαλιά, πού κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τυλίχθηκε στὸν τράχηλο τοῦ Ὁσίου λέγοντας:

- **Κ**αλῶς ὤρισε τὸ παιδί Μου, τὸ χαμένο Μου!

Τώρα ξαναζωντάνεψες, παιδάκι μου. **Φ**ωτίστηκαν τὰ μάτια σου, ξανάνθισε ἡ νιότη σου καὶ ἀπὸ τώρα θὰ **Μ**ὲ δοξάζεις μὲ τὰ ἔργα σου!...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ χάθηκε στὸν οὐρανὸ, ἐνῶ ὁ δίκαιος ἀπὸ τὴν μέθη τῆς ὀπτασίας ἔπεσε σὲ ἔκσταση. **Ὁ**ταν σὲ λίγο συνῆλθε, ἀναφώνησε:

Δόξα Σοι ὁ Θεός, δόξα Σοι!

Τὸ ἔλεγε καὶ τὸ ξανάλεγε ἀκατάπαυστα, γιὰ τὴν καρδιά του εἶχε ξεχειλίσει ἀπὸ μιὰ θεϊκὴν εὐωδία καὶ τὸ στόμα του ἦταν γεμάτο μέλι πνευμα-

■ Και οι νεκροί ωφελούνται

Οι δαίμονες φοβούνται τὸ Ψαλτήρι*

Ο Σ.Π. περιγράφει τὸ ἐξῆς «συνταρακτικό γεγονός»:

«Σκοτώνεται σὲ τροχαῖο ὁ υἱὸς ἐνὸς φίλου μου θεολόγου, ἐτῶν 26.

Μετὰ ἀπὸ καιρὸ τὸν βρίσκω σὲ ἓνα Μοναστήρι καὶ μοῦ λέει:

- Σταῦρο εἶναι ἀπίστευτο αὐτὸ πὺν συνέβη. Τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς κηδείας τοῦ παιδιοῦ μου



ἔδωσα ἐντολή σὲ ὅλους τοὺς φίλους μου νὰ διαβάσουν μέχρι τὴν ταφή τὸ Ψαλτήρι τοῦ Βασιλέως καὶ Προφήτου Δαυίδ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐμφανίζεται ὁ υἱὸς μου, στὸν ὕπνο μου, καὶ μοῦ λέει:

“Μπαμπά, μὲ ἔσωσες μὲ τὸ Ψαλτήρι.

Οἱ δαίμονες στέκονταν 200 μ. μακριά μου καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ πλησιάσουν καὶ νὰ μὲ ἀπειλήσουν, ὅσο ἐσεῖς διαβάζατε τὸ Ψαλτήρι”».

(*) Ἀπὸ τὸ διαδίκτυο. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

ῥτικό. Ὡρα πολλή προσευχόταν μετὰ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀνέκφραστο ὄραμα. Καὶ ἔπειτα γύρισε στὸ κελλί του, πάντα μέσα στὴν ἴδια ἔκσταση καὶ τὸ θάμπος τοῦ θεϊκοῦ ἀσπασμοῦ.

Ἀπὸ τότε, καθὼς ἔλεγε, βάδιζε τὸν δρόμο τῆς ζωῆς τοῦ ἀνάλαφρος, ὑπηρετώντας τὸν Κύριο.

* * *

Τὸ πρωτάκουστο αὐτὸ θαῦμα τὸ ἄκουσα ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ στόμα τοῦ Ὁσίου. Τὰ μάτια του ἦταν πλημμυρισμένα μὲ δάκρυα, ὅταν μὲ δέος, ἀλλὰ καὶ μὲ μιὰ μυστική χαρά, μοῦ τὸ διηγήθηκε. Γιατὶ πάντα τὸν παρακαλοῦσα ἐπίμονα καὶ τὸν ἀνάγκαζα νὰ μοῦ διηγεῖται ὅ,τι τοῦ συνέβαινε. Καὶ ἐπειδὴ μὲ ἀγαποῦσε πολὺ, δὲν μοῦ ἔκρυβε ποτὲ τίποτε.

Κύλησε λοιπὸν ἐκεῖνη ἡ μέρα πὺν ὁ πολυεὺσπλαγχνος Κύριος τὸν ἀσπάσθηκε, ἐνῶ προσευχόταν.

Τὸ βράδυ ὁ δίκαιος προσευχήθηκε πάλι μὲ αὐτὰ τὰ λόγια στὸν Θεό:

Κύριε,

Σὺ πὺν «ἐξέτεινας τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρρι»

καὶ τὸν καταστόλισες

μὲ τὰ ἄστρα, τὸν ἥλιο,

τὴν σελήνη καὶ τίς νεφέλες,

στόλισες καὶ μένα

μὲ τὴν ταπείνωση σὰν μὲ ἀστέρι.

Σὰν ἥλιος ἄς λάμψει ἐντὸς μου

τὸ Ἅγιό Σου Πνεῦμα.

Σὰν σελήνη ἡ σοφία Σου

ἄς φωτίσει τὸν νοῦ μου.

Ἄντι νεφέλης,

περίβαλέ με μὲ τὴν πραότητα,

τὴν ὀσιότητα καὶ τὴν δικαιοσύνη·

ὑπόδεσε «τοὺς πόδας μου

ἐν ἐτοιμασίᾳ τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης».

Θεέ μου, Θεέ μου,
Σὺ πὺν χαρίζεις τὸν ἀέρα πλούσιο στὴν πλάση,
γιὰ νὰ ἀναπνέουν
καὶ νὰ εὐφραίνονται

οἱ ἄνθρωποι,
πλούσια χῦσε μέσα μου

τὴν Χάρη καὶ τὴν δωρεὰ
τοῦ Ἁγίου καὶ Ζωοποιοῦ Πνεύματος,

γιὰ νὰ γίνω θεόμορφος,
καθαρὸς καὶ ὀλόφωτος,

σεμνὸς καὶ πρᾶος,

«πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας».

Πλούτισέ με, Κύριε,

μὲ σοφία καὶ γνώση πνευματική.

Καθὼς πρόφερε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, τὸν τύλιξε καὶ πάλι οὐράνιο φῶς. Ταυτόχρονα ἐφανίσθηκε ἓνας Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ κρατώντας φιάλη γεμάτη μύρο πὺν τοῦ τὸ ἄδειασε στὸ κεφάλι.

Ἀπὸ ἐκεῖ κύλησε καὶ περιέλουσε ὅλο τὸ σῶμα του. Γέμισε ὁ τόπος εὐωδία. Ἀκόμη καὶ τὰ ρούχα του μοσχοβολοῦσαν μέρες πολλές, ὡστε οἱ φίλοι του ἀποροῦσαν καὶ τὸν ρώταγαν τί ἦταν αὐτὴ ἡ εὐωδία.

Καὶ ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε ταπεινά:

- Ἐγὼ ξέρω πὺν εἶμαι ὀλόκληρος βουτηγμένος στὴν ἁμαρτία.

Τώρα τί εἶναι αὐτό, ποιὸς ξέρει... □

(*) Ἅγιος Νήφων Ἐπίσκοπος Κωνσταντιανῆς, Ὁ Ἄσκητῆς Ἐπίσκοπος, ἔκδοσις Ἱ.Μ. Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου, σελ. 36-40, Κάλαμος 2001. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.



«Ἀγόρασε
τὸν Παράδεισο!...»

Ἐνῶ κάθεσαι στὸ σπίτι σου,
ἔρχεται ὁ φτωχὸς
νὰ σοῦ πουλίσει τὸν Παράδεισο
καὶ σοῦ λέει:

«Δῶσε μου λίγο ψωμί
καὶ πάρε τὸν Παράδεισο.

Δῶσε μου ἓνα ροῦχο
καὶ πάρε τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Δῶσε μου λίγα χρήματα
καὶ πάρε τὴν χαρὰ τῶν Ἀγγέλων».

Δῶσε κάτι. Μόνο δῶσε.

Δῶσε καὶ ἀγόρασε
τὸν Παράδεισο!...

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

- Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων, 145 65 Ἅγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ἑλλάδα - GR
- Ἡλεκτρονικὴ Διεύθυνσις (e-mail): maa@imorph.org • Ἀριθμὸς τηλεφωνικῆς κλήσεως: (+30) 22950 22582
- Τηλεαντίγραφο (FAX): (+30) 22950 22582 • Ἐκδίδεται σὲ διάφορες γλώσσες: βλ. www.imorph.org/Publications_el/OikodomiParamythia.html • Διανέμεται καὶ ἀποστέλλεται δωρεάν • Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστασία τοῦ πνευματικοῦ Πατρός μας, τοῦ Σεβασμ. † Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Καλλίνικον.